

[Justitsministeren.]

engang været inde paa den samme Tanke. Tanken var nærliggende, naar man stod alene og ensom, som jeg næsten altid staar, med en Kommissionsbetænkning, hvor 18—19 store Navne havde sluttet sig om et Standpunkt, da at sige: Konsekvensen af det, Kommissionen er kommet til, er ikke en social Indikation, som praktisk taget vil komme til at betyde Frihed eller vil fremtvinge Frihed for de faa Undtagelser, som ikke kan slippe med; Konsekvensen er faktisk at gennemføre den fulde Frihed for den enkelte med det samme. Hvad der talte for at gaa den Vej, var i øvrigt ogsaa den Linie, Straffelovgivningen i alle Lande har fulgt gennem Aarhundreder, som jeg berørte før. Hvor længe siden er det, vi her i Landet havde voldsomme Straffe for Samleje uden for Ægteskab, alle mulige Arter af Sædelighedsforbrydelser, som vi nu skriver om og priser højt i Aviserne? Hvor længe siden er det, vi ophævede Straffen for Ægteskabsbrud? Jeg vil ikke sige, det er en forvænstfuld Handling nu, men det fremhæves dog omhyggeligt, hvis vedkommende har gjort sig skyldig deri og er blevet gift med den paagældende. Hvor længe er det siden, vi ophævede Straffen for forargeligt Samliv? Nu er forargeligt Samliv ikke forargeligt længer. Der er ikke et Menneske, som tænker paa at ville have det straffet. Men endnu mere, hvor længe er det siden, vi ophævede Straffen for homoseksuelt Forhold med udtrykkelig og forstaaende Tilslutning fra Venstre- og konservative Kredse til dette Synspunkt? Var det Udtryk for almindelig Henfalden af Moralen i Venstre og Det konservative Folkeparti og hos deres Tilhængere ude omkring? Nej, det var Udviklingen, der efterhaanden havde ført det med sig. Derfor var det meget nærliggende, ogsaa naar man ser paa den historiske Udvikling i den Kommissionsbetænkning, der forelaa, at sige: Ja, men Konsekvensen heraf er den fulde Frihed.

Det var Udgangspunktet, men saa kom Modargumenterne. Og man kan vel sige — det tror jeg, det ærede Medlem vil give mig Ret i —, at foruden de Modargumenter, vi alle kendte paa Forhaand, var det russiske Eksperiment det værste praktiske Modargument, man kunde hente sig. Naar man paa Forhaand ved, at den fulde Frihed paa dette Omraade utvivlsomt i Løbet af en kort Aarrække vilde have krævet en lige saa streng Straffelov som den russiske — den er endnu meget skarpere end denne Lovgivning her —, vil det ærede Medlem sikkert forstaa, at baade han og jeg maatte

bøje os for Livets Realiteter og Samfundets Krav og sige: Disse Frihedsideer gaar ikke. Vi kan lige saa godt se Sandheden i Øjnene: det vilde være desperat at gennemføre en saadan Lov, der heller ikke vilde blive forstaaet af det store Flertal af det danske Folk; vi maa se at gaa en anden Vej. Det er altsaa det, der er sket. Man kan for saa vidt godt sige som det ærede Medlem, at dette Forslag er et Forsøg, hvis man samtidig føjer til: men vi ser ikke, hvilket andet Forsøg man egentlig, som Forholdene ligger i Samfundet i Øjeblikket og med den Udviklingslinie, man har fulgt i alle civiliserede Stater, kunde have gjort end dette, og saa kan man godt føje til: thi Problemet er og bliver uløseligt.

Esther Mallings Pedersen: Jeg er fuldkommen klar over, at Ordet Lyrik i den højtærede Justitsministers Mund i denne Forbindelse er en i alt Fald meget betinget Kompliment. Vi kender jo ogsaa alle godt den Fremgangsmaade, at man ved Hjælp af et saadant Ord placerer Udtalelser ned i et Plan, hvor man mener, man ikke behøver at tage dem alvorligt. Jeg er nu ikke helt sikker paa, at mine Udtalelser om dette Problem helt kan tages paa den Maade.

Den højtærede Minister udtalte, at det ikke var den højtærede Ministers Mening at give Tid til en yderligere Behandling af dette Lovforslag. Det betragter jeg som meget beklageligt. Jeg mener, at vi ogsaa i dette høje Ting har Krav paa en rimelig Tid til at drøfte og behandle Forslaget, idet jeg vedblivende hævder, at det er et Forslag, der har den største Betydning for hele den danske Befolkning.

Den højtærede Justitsminister mente ikke, der manglede Klarhed, men man faar alligevel Indtryk af, at der dog kunde være noget tilbage at ønske. Klarhed for Lægerne kan man jo ikke sige, der er, naar nogle Læger har een Opfattelse og andre en anden, og naar bl. a., som nævnt, Den almindelige Lægeforenings Hovedbestyrelse udtrykkeligt fremhæver, at man mangler det konkrete, man staar ikke over for et Forhold, hvor Lægen i Kraft af sin Viden-skab og sin Erfaring ved, hvad han har med at gøre, men hvor der er noget skønmæssigt, og selv om der naturligvis vil komme en Rettesnor at gaa efter, vil det vist være fuldkommen umuligt at gøre den saa udtømmende, at der ikke bliver Plads for et Skøn. Jeg har selvfølgelig den Tillid til den danske Lægestand, at den vil skønne paa den bedste og mest